

אמר עזמות...

(סוף מעמוד ב')

עיני ושמעו אזני כאן: בחורות ירושלם ואפילו מהעיר העתיקה (חוי, כמובן, יוצאות מן-הכלל). מצאו להן מכבר ש ד כ ו ד ר נ י אחר, שהוא מזווג זוננים בלא תווכים, בלא סוד ואפילו צלא נדוניה, ושמו הלא ידוע הוא לכלנו: **ה ס פ ו ר ט!** ולא אגזים אם אומר, כי תרגיל אחד של התי-עמלות פלאסטית בקלוב „הפועל“ או במועדון „המכבי“ פועל יותר מהשרכן הכי „מודרני“ ומהש-דוכים הכי „אינטליגנטיים“ של ירדנו. מת"א, שכחת את רגליו לירושלים. . .

והר"י קצת מטעמים לשבת-קדש, מאת תל-מידך הרוצה בעילום שמו, — כותב לי „פלאי“ מסופרי ת"א. אור ליום ג', שבוע החולף, נערכה מסיבה טיטעס הפ"אן-קלוב (יש כוראים לו: קלוב הנוד-תיקים!) התל-אביבי באולם הקטן ב„אהל שם“, שבת קראו כמה נופרים מיצירותיהם. מלבד „בני האלמות“ מחברי הפ"אן, המזומנים לחיי עולם קבא, נגלל יצירותיהם הנצהיגות באו גם סופרים

סתם עם נשיהם לשמע אל השירה ואל הקריאה. בראש המסיבה ישב בעל „הטריצינות“ יעקוב ק—ץ.

הוי, אשרי אדם שרגלו דרכה לפחות פעם אחת על סף הפ"אן-קלוב בתל-אביב! הלה מובטח לו, שלא יסבול עוד נדודי שנה לעולם ולא ישתמש בהני סממנים המכונים ברום, אספירין וכדומה. ביהוד נחמד מאד לשמע את „הסופרים הצעירים“, כשהם מתחילים בפסקירדזמרא מענייניהיום בניגון של לחש לעינדהרע. רק מלאכי השרת זקוקין ללשונו זו וללחש-רחש זה, ולא אדם בן-תמותה.

ויהי כאשר קרא „המשורר הצעיר“ והמסגל של הוצאת „מצפה“, מר וו. את שיריו האלמותיים בזה אחרי זה כמים שאין להם סוף ואיש לא ירד לעומקם, ותקצר נפש כל השומעים למות. מוזם נרדמו תרדמת מרמוטא.

: וילחש ביאליק, ל„משורר הצעיר“:

— הבה לי משיריך ואעיין בהם קצת עובה לקריאתם.

— לא באתי להבהן כאן. . . ענה ה„צעיר“. — אבל הרי עליך ל ה ב י ן מה שאתה קורא, כי לא באנו לישון כאן בצבור— אמר ביאליק.

— אין צורך להביני, יש צורך להרגיש. . . ענה ה„צעיר“.

— אל נא תעלב, אדוני. גם לגדולים וטובים ממד — לשמעונוביץ ולבראש— עשיתי כך לפני שבועים, כלומר: עיינתי בדבריהם קצת לפני הקריאה.

— וככן גם זה היה „גועל נפש“. . . ענה ה„צעיר“ בחוצפה.

אז יקום ביאליק, לרתח ונרגנו טרברי החוצפה של „המשורר הצעיר“ וישתער עליו בשצף-קצף:

כלך לך לשוק הדגים, לאיטליו שלך, כי להיות קצב נוצרת ולא סופר. ומי ומה אתה, הדיוט?

וכל הקהל שמע לקולות ולברקים ויבן כי הצדק עם ביאליק ולא עם אלה שהבאישו במחילה את הספרות העברית.

ואילו לא בא כל האינצידנט הזה אלא כדי לטהר את עולמנו הספרותי קצת — עלינו להגיד „יישר כח“ למשוררנו ביאליק.

עד כאן אינצידנט נומר א', ואיה"ש אודיע לך, ה' עזמות, הרבה מסודות החדר התל-אביבי, למען תהנה בהם את קוראיך הרבים.

ושלום לך

פלאי

ועכשיו, שמעו עוד דבר פלא מעיר-העתיד שלנו, ק"ק חיפה תובב"א.

צאו וראו, כותב לי תלמידי היקר דהתם, מה גדול כחה של תורה, אשר המחזיקים בה אינם נר-תעים אפילו בפני ניפוץ שמשות במכוניות בעצם קדושת השבת, הכל על קידוש השם. — „עת לעד שות — הפרו תורתך“. . . ועוד גם זאת: יש אומרים, כי פחדנים הם אחב"י מטבעם, והנה באה המציאות וטופחת על פניהם.

ואטו מילתא זוטרתא היא, כי יהודים בעלי יקו ופאות מחובשי בית-המדרש יתיצבו כנד באמך צע הכביש ב„הדר-הכרמל“ ויעכבו ללא כל פחד אה כל המכוניות תוך כדי מרוצתן המרופה?

החל הענין מנהג אחר, שהתעקש דוקא ורצה לבקוע את הזית „משמרת שבת“. בין-רגע נהפכה שכונת „הדר הכרמל“ בשבת העברה לפני הצהרים לשרה קטל ר"ל: קוזקי הקב"ה למיניהם עם הגי נרל האדמדם בראש מהאי גיסא, ושורת המכוניות שהצטופפו בכחילת מכוניות „משוריות“ מאידך גיסא.

לאחר מלחמת התנופה הראשונה, שבה ויצהו, כמובן, הקווקים שלנו, הממלאים באמונה רצון קונם עומדים הללו ומתווכחים וע"ז, מעשה קונדסים, בעניני אסטרטגיה גבוהה, חורקים שן ומשננסים מתנים ואך תעזו אחת מהמכוניות „המשוריות“ ממחנה האויב לזוז ממקומה, הים נצבים כולם בפד

קודת הנגרל האדמדם כקיר ברזל וחוסמים בפניה את הדרך: סטופ אמיגריושון!

לשוא ולחינם חשבו בעלי התרבושים מקרב שכנינו, שבאו אף הם לראות ב„מהזה“ כדרכם מאז, כי החלה כבר מלחמת עולם חדשה, או איוה „טושי" בין ה„יאהוד“. עם הופעתו הפתאומית של שוטר א"י, בראותם את ה„קווקים" מפשילים את קפוטותיהם, במחילה, ועושים „ויברה" — נוכחו בני-דודנו לרעת שהענין רציני הרבה יותר מכפי שתארו לעצמם ואינשאלללאה מחר יבואו בהמוני" הם להסתכל בתמרלי השבת, אשר ישנו בלי כל כפק.

אכן, מי שלא ראה את מרוצת הבהלה של כלי הקדש למראה בגדי-השרד של השוטר, כשהם מדלגים מעל לגדרות למצא להם מפלט בחצרות הסמוכות — לא ראה מימיו „ספורט" כהלכתו (אפילו ב„מכביה"!). ויש רק לתמוה כיצד, בכ"ז הצליח השוטר לתפש שנים מה„קווקים" אשר נל" קחו אחרי כבוד לפני אכילת הפשטידא אל ה„חדר גדיא" שלא מן ההגדה.

ולאחר ששקט הקרב הכבד החלו, כמו להכי עים, תנועת מכוניות, אפני-מניע וסתם אפנים בלתי רגילה ברחובות השכונה העברית עד שאי אפשר היה להבדיל בין קודש לחול.

* * *

וכתוצאה

ממוראות הקרב האיום, הקיצה כליל אותו יום נמה, במוצש"ק, כשכל השכונה ישנה שנת צדיקים, אחת התיירות, צעירה ממדי-נת פילסודסקי, שבאה לפני זמן מצער לחזות בזיי ארצנו — בצעקות קורעות לב: „הצילו! הצילו! קווקים שוחטים אותי!"

כשנתקהלו לקול צעקותיה הפולחות לב, כל דרי הכית בהולים ודהופים לראות מה קרה — הסתבר כל הענין: קצה הוילון, שטולטל בהזקה ע"י הרוח, נגע בצוארה של התיירה המסכנת ומר חמת מן-ראות היום נדמה לה בשנתה כי אחד מקר-זקי הקב"ה תקע את סכינו החד בצוארה. בקושי רב עלה לחשקיטה, אולם התיירה החליטה אומר לעזב מיד את שכונת „הדר הכרמל" עם מלחמותיה לכל יבעתם ינתה חלומות רעים, וחסל. כל השידולים עלו בתוהו.

* * *

זכור

שאינו עושות בנות ישראל על חולות ת"א, עשתה אחת הצעירות, שהתהפכה יחד עם הסירה בשבוע שעבר בין חפצירבה ויפכרית, דהוי-נו: כשהגיעו עדיה בשחייה שני גבורי חיפה להציי לה מטביעה בטוחה, צעקה כל עוד לפשה בה כש"כיה מלא מים: „רק בלי ידיים"!. . .